

EGYMÁS MEGBECSÜLÉSE, TISZTELETE

(Tamás kutatóorvos, Melinda gyógytornász, zeneterapeuta, mindketten 59 évesek vagyunk, 6 felnőtt gyerekünk van, Pécssett élünk, 41 éve tartozunk a Bokorhoz. Az alábbiakat saját – néha megszenvedett - tapasztalataink írták velünk, fogadjátok megértéssel!)

Összekötve a sorsunkat egy szekeret húzunk ketten, s cél, hogy jó irányban, tempósan haladva járjuk az utunkat, lehetőleg nagyjából azonos terheléssel.

Ahhoz, hogy ez jól menjen alapvetően fontos egymás tisztelete, megbecsülése. Ennek van elvi és gyakorlati része egyaránt, s a kettő természetesen összefügg.

Ha tisztelem a másikat, akkor nem akarom megváltoztatni, elfogadom és szeretem úgy, ahogy van, gyengeségeivel együtt. Inkább a saját hibáimat próbálom csökkenteni, hogy ezáltal is teljesebb lehessen egységünk. Olyan ez, mint a két fém félgömbből álló labda. Ha a saját horpadásaimat kalapálom, akkor máris jobban gurulunk együtt. Remélhetőleg a párom is ezt teszi. Célunk, hogy olyan módon tudjuk gazdagítani egymást, hogy egyre jobban hasonlítsunk ahhoz, amit Isten megálmodott rólunk.

Tudomásul kell vennünk azt is, hogy mindketten változunk az idők folyamán. Házasságkötéskor igent mondom arra a 20 év múlva levő társamra is, akit még nem ismerhetek. De ettől nem kell megijednünk, hiszen együtt változunk, csiszolódunk, érlelődünk, s ha az alapvető elfogadás, megbocsátani tudás és szeretet megvan bennünk, akkor éppen ettől lesz még izgalmasabb az életünk. Igaz, néha eltér növekedési tempónk, egyikünk megreked, néha esetleg vissza is esik, míg a másik szárnyal éppen. Az is a másik tiszteletéhez tartozik, hogy nem vagyok vele türelmetlen, követelőző, kivárom gyengéd szeretettel, míg kimászik a hullámvölgyből, hogy aztán egy másik alkalommal meg ő toporogjon türelmesen mélypontjaimnál.

Alapvetően más alkatúak vagyunk, Tamás zárkózottabb, meditáló, elméleti, leginkább kétszemélyes kapcsolatokban megnyílni tudó, Melinda gyors, határozott, kezdeményező, társaságot kedvelő. Istenkapcsolatunkat is nagyon másképpen éljük meg. Nem volt és most sem könnyű megtalálni azokat az utakat, amelyeket együtt járhatunk. Ugyanakkor rengeteg új élmény, gazdagodás származott abból, hogy a másik életét ilyen közlőre figyelhetjük – figyelhetjük. Tamás ma már könnyebben szóba elegyedek idegenekkel is, Melinda pedig megtanulta becsülni a csendet is.

Fontos, hogy értékeljek a társamban mindent, ami kincs. Legyen az tudás, művészi tehetség, kétkezi munkában való jártasság, bármilyen értelmes hobbi stb. Ha nem tudunk lelkesedni azért, ami a másinak fontos, akkor sok közös öröms percel elveszítünk, s rossz esetben bánatot okozunk, eltávolodunk.

Egymás családjának tisztelete akkor is fontos, ha zűrös rokonsággal vagyunk megáldva. Akárhogyan is, de felnevelték számunkra a párunkat, s ezért köszönettel tartozunk. Adjunk hálát a szülői házból hozott szép dolgokért és okuljunk abból, ami fáj, hogy legalább ugyanazt a hibát ne kövessük el majd egykoron gyermekeinkkel. Igaz, gyakran visszatérnek felnőtt korunkban azok a minták, amiktől egykor szabadulni igyekeztünk, de egymást segítve kiutat találhatunk ebből is.

Próbáljuk megtalálni azt az optimális közelséget – távolságot rokonságunkkal, amiben szabadnak és boldognak érezhetjük magunkat.

Vitás kérdésekben célszerű mindig a párunk véleményét támogatni, aztán otthon kitisztázhatjuk még a nézetkülönbségeket, de kifelé próbáljunk „egységfrontot” alkotni.

Ugyanez igaz a gyermekeink viszonylatában is. Mihelyt azt tapasztalja a csemete, hogy apja – anyja mást mond, nem tartják tiszteletben egymás kimondott szavát, akkor elindul az éppen aktuálisan engedékenyebb irányban. Ezzel nem csak azt közvetítjük, hogy a másik szülő szava nem igazán érvényes, hanem azt is, hogy a korlátok rugalmasak, ha ügyeskedik, akkor tulajdonképpen kedvére tágíthatja azokat, s ez a gyerek későbbi életében rengeteg problémát fog okozni nekünk, de neki magának is.

Beszélgessünk sokat! Próbáljunk erre akkor is időt szakítani, ha a, mindennapok sűrűk és legszívesebben azonnal belezuhannánk az ágyba. Rendszeresen tudakoljuk egymás vágyait, mert bár jólesik, ha a másik kitalálja a gondolatainkat is, de nem vagyunk látnokok. Ez vonatkozik a szexualitás területére is.

Ne adjuk ki társunkat idegenek és főleg ne a gyerekek előtt! Néha egy jópofának szánt kis csipkelődés is komoly fájdalmat és tekintélyvesztést tud okozni. A gyerekek többnyire előbb ismerik fel hibáinkat, mint mi magunk, nekünk inkább védeni kell egymást – nem hazudva a vétket – de keresni a mentséget, s egyben a jóvátételi lehetőséget közösen.

Jó dolog, ha be tudunk segíteni egymásnak az otthoni teendőkben. De ne feledjük, számon kérni csak azt lehet a másikon, amit konkrétan kértem tőle olyankor, amikor hallotta is (nem merült el a könyvében, vagy a számítógépes játékában) és visszajelezte.

Fontos megtalálnunk azt az egyensúlyt, ahol tehetségeinket, adottságainkat leoptimálisabban ki tudjuk használni. Meg kell keresnünk azokat a területeket, ahol társunk mindenképpen ki akar teljesedni. Ez természetesen befolyásolja majd a gyermekek tervezett számát is. Nem szerencsés, ha az egyik fél úgy érzi, hogy „feláldozta” magát a másik karrierjéért, vagy akár a családjáért. Gyakran látunk ilyen házasságokat, nekünk szerencsére ezt sikerült összhangba hozni. Öröm volt a sok gyerek, Melinda itthon mellettük rengeteg egyéb szellemi tevékenységet is végzett, s a 16 év itthonlét után újult erővel tért vissza a munkába. Tamás lemondott ugyan a család miatt több amerikai kutatóutat, de úgy tűnik, hogy ez jelentősen nem hátráltatta teljesítményében.

Nagyon fontos, hogy ne játsszuk el a másik bizalmát! Ha csak egyszer is füllentésen kap a társam, akkor honnan tudhatja, hogy most éppen igazat mondok. Ha nem lettünk volna teljesen biztosak egymás szerelmében, akkor megőrülhattünk volna a féltékenységtől, amikor Tamás éjszakáig leste a laborban a sejtek növekedését, vagy Melinda napokra elutazott közösségi teendők miatt.

A mindennapokban leginkább abban mutatkozik meg társam tisztelése, hogy mennyi időt fordítok rá. Minőségi időt! Amikor valóban rá figyelek, próbálok vele érezni, nem belebeszélni a mondandójába, dicsérni és vele örülni a legkisebb sikerén is, erőt önteni bele kudarcai során. Ne feledjük azt sem, hogy gesztusaink többet elárulnak belső világunkról, mint szavaink, nem tudjuk egymást őszintétlenül átverni!

Fontos, hogy elfogadjuk egymás baráti társaságát is. Persze nagyszerű, ha közös barátaink, főleg, ha közösségi testvéreink vannak, de ez nem zárja ki, hogy időnként egyedül is találkozzunk olyanokkal, akik fontosak nekünk. A lényeg, hogy soha ne csináljak olyat párom távollétében sem, amit szégyellnék előtte!

Alkati eltérésünkből adódóan nem könnyű megtalálnunk a közös szolgálatok területét sem. Ebben igyekszünk támogatni egymást, még ha egy – egy „akcióra” soha nem mondtunk volna igent saját jó szántunkból.

Mindent egybevetve a házasság ezen területét az egyik legfontosabbnak ítéljük annak érdekében, hogy tartós, boldog – bár nyilvánvalóan nem problémamentes – halálig tartó együttlétünk lehessen!

Elérhetőségünk: rihmermelinda [kukac] gmail [pont] com